

Parlament de l'antic alumne Guillem Sans

**Acte acadèmic de graduació
de la promoció 2014**

Barcelona, 4 de juliol del 2014

**Universitat
Pompeu Fabra
*Barcelona***

Benvolguts graduats, professors, familiars i altres acompanyants,

És un honor per a mi poder-vos dirigir aquestes paraules avui.

Curiosament, demà dino amb els amics de periodisme. Els de la promoció del 2001. Tretze anys després d'acabar els nostres estudis, encara ens continuem veient i alimentant una amistat que va néixer a les aules i, sobretot, al bar —per què no dir-ho— de la vella Facultat de Periodisme de les Rambles.

Tots plegats hem canviat molt: matrimonis, fills, alegries i desgràcies, més quilos al cos i menys cabell al cap; però ens continua unint aquella amistat que vam forjar a la universitat que llavors anomenàvem Pompeu Harvard. No en tingueu cap dubte que demà l'Àlex, en Folc, la Marta, l'Anna, la Judith, en Teo, la Blanca, l'Albert i el Ferran se'n fotran de mi quan els expliqui que avui he estat aquí dirigint-vos unes paraules. El Sans —el que es guanya la vida fent “talla i enganxa” a l'APM— pronunciant un discurs solemne als graduats de la Pompeu, “¡es de ser inútiles!”. És el que tenen els amics, mai no et respecten.

Voldria aprofitar aquest parlament per animar-vos a tots, no només als periodistes. Per animar-vos molt. Segur que tothom us ha dit que el món laboral està fatal. Segur que us han dit que no trobareu feina. Segur que us han dit que la feina, si finalment teniu la sort de trobar-ne, és molt i molt precària. Res de nou. A mi em van dir el mateix el 2001. I l'últim any de carrera ja tenia feina. I fins avui. I els amics amb els qui em trobaré demà, i se'n riuran de mi de molt bon humor, tots treballen en el món de la comunicació. El món d'avui necessita més comunicació i més comunicadors que mai.

I aprofito també per fer-vos un prec. I ho faré conjugant el verb de moda: abdicar.

No abdiqueu d'explicar coses.

No abdiqueu de ser crítics amb el poder.

No abdiqueu de ser crítics amb vosaltres mateixos.

No abdiqueu de voler aprendre cada dia.

No abdiqueu de la curiositat.

I sobretot, no abdiqueu de ser honestos.

I no m'agradaria acabar el meu parlament sense tenir un record per a un dels millors professors que he tingut mai en aquesta universitat i que ens va deixar ja fa uns mesos. Allà on siguis, gràcies Xavier Batalla. Gràcies per il·luminar-nos amb

les teves lliçons. Gràcies per regalar-nos la teva generositat. Gràcies per esborrar la frontera entre alumne i professor.

Moltes felicitats a tots els graduats. Us desitjo molta sort, però a partir de demà; avui toca celebrar-ho.

Moltes gràcies.

